

ת"פ 32115/08/20 - מדינת ישראל נגד נחמן אנשין

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 32115-08-20 מדינת ישראל נ' אנשין(עציר)

בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נחמן אנשין

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד תמר איבלמן

ב"כ הנאשם עו"ד ניק קאופמן

הכרעת דין

העובדות וגדר המחלוקת

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של בריחה ממשמורת חוקית, לפי סעיף 257(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 31.12.09 גרם הנאשם בכוונה למותה של בתו התינוקת שהייתה כבת עשרה חודשים, והוגש נגדו כתב אישום בעבירת רצח.

ביום 24.02.10 לאחר שהתקבלה חוות דעת פסיכיאטרית, קבע בית המשפט המחוזי כי הנאשם ביצע את המעשה, אך לא היה אחראי למעשיו באותה עת וההליך הפלילי הופסק. בית המשפט המחוזי הורה על אשפוזו של הנאשם לפי סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991 (להלן: "חוק טיפול בחולי נפש").

במהלך השנים 2010 עד 2020 שהה הנאשם באשפוז בבית החולים "איתנים" בתנאים שנקבעו על ידי ועדה פסיכיאטרית ושנו מעת לעת. במועד הרלוונטי לאישום, כללו תנאי האשפוז יציאה של הנאשם לביתו בימים שלישי עד ראשון בשבוע, וביתר הזמן נקבע כי עליו לשהות בבית החולים, למעט יציאה למספר שעות בימי שני בשבוע.

במועד לא ידוע גמלה בלב הנאשם החלטה לברוח מהמשמורת החוקית שבה היה נתון ולהימלט יחד עם אשתו ובנו לחו"ל. לצורך מימוש תכניתו, רכש הנאשם כרטיסי טיסה, וביום 26.12.19 אף מכר את רכבה של אשתו.

ביום 31.12.19, בעודו מצוי תחת תנאי האשפוז, יצא הנאשם מבית החולים במטרה שלא לשוב אליו, ולברוח מהמשמורת החוקית. בשעות אחר הצהריים עזב הנאשם את הארץ דרך מעבר הגבול בנמל התעופה בן גוריון, בטיסה לאנגליה יחד עם אשתו ובנו ולא שב לארץ עד ליום 09.08.20, שאז חזר ונעצר בנמל התעופה בן - גוריון.

2. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, אך טען כי העובדות שבהן הודה אינן מבססות עבירה של בריחה ממשמורת חוקית אלא, לכל היותר, עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 257 לחוק העונשין. לפיכך, נשמעו סיכומי הצדדים בשאלת סוג העבירה שמבססות העובדות שבהן הודה הנאשם.

3. ב"כ הנאשם טען כי בית חולים לחולי נפש אינו מהווה "משמורת חוקית", וכי מכל מקום הנאשם אינו מקיים את הנסיבות המפורטות בסעיף 257(1) לחוק העונשין, ולפיהן מדובר במי ש"מואשם או מורשע בפשע", שכן ההליכים בעניינו של הנאשם הופסקו והוא אינו מואשם ואף לא מורשע. ב"כ הנאשם נתלה בפרשנות זו באמור בסעיף 258 לחוק העונשין, שעניינו עבירת "סיוע לבריחה" ונוקט בלשון סיוע לבריחה ל"עצור או אסיר". ב"כ הנאשם תמך עמדתו גם בנוסח המנדטורי של החקיקה, שהשתמש במילה CUSTODY, והיווה את המקור לתרגום "משמורת חוקית". על פי הנטען, ביטוי זה חייב להתייחס בהכרח למשמורת על רקע הליך פלילי ולא על רקע עניין אזרחי. עוד נטען, כי לו היה המחוקק רוצה לקבוע שבית חולים לחולי נפש הוא משמורת חוקית- היה עושה זאת במפורש.

לשיטת ההגנה, הפסיקה אמנם הרחיבה את גבולותיה של המשמורת החוקית אל מעבר לקירותיו הפיזיים של בית המאסר או המעצר, אך לא את גבולות הבסיס הנורמטיבי להמצאות במשמורת- היות הבורח מואשם או מורשע בפשע.

ב"כ הנאשם ביקש ללמוד מהתייחסות סעיף 16 לחוק טיפול בחולי נפש, המתייחס לאשפוזו של עצור כאל "משמורת כדן", הסדר שלילי ביחס למי שבית המשפט הורה על אשפוזו לפי סעיף 15 לחוק, אשר אינו כולל הוראה דומה.

4. המאשימה טענה, כי קביעה שהנאשם ביצע את הפשע כמוה כהרשעה בפשע, ובקשה ללמוד היקש לעניין זה מחוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006 המתייחס, בסעיף 12(ד) ובהגדרת "גזר דין" בסעיף 2, אל נאשם שבית המשפט הורה על אשפוזו כמו אל עבריין שהורשע. עוד ביקשה המאשימה ללמוד גזירה שווה מפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 2212/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 21.6.17) המתייחס למקרה של קטין שהושם במעון נעול לאחר שהורשע בעבירת פשע, ברח מהמעון בעת ששהה מחוצה לו על פי היתר, הואשם והורשע בעבירת בריחה ממשמורת חוקית.

המאשימה הפנתה גם לע"פ 5738/12 **טסגזשב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 10.3.14) שבו התייחס בית המשפט העליון אל תקופת אשפוז במהלך ניהול המשפט כאל תקופת מעצר לצורך ניכוי ימי המעצר מהעונש שנגזר על הנאשם.

בהשלמת טיעונים בכתב הפנתה המאשימה לנוסח צו האשפוז המופיע בתוספת לחוק טיפול בחולי נפש המתייחס אל **"מענו של הנאשם או מקום החזקתו במשמורת חוקית (לרבות מוסד או בית חולים)"** וביקשה ללמוד מכך כי המחוקק התייחס אל בית חולים כאל "משמורת חוקית".

המאשימה הוסיפה והפנתה לתיק אחר (ת"פ (חי') 9242-07-15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 23.5.16) שבו, בנסיבות דומות, הורשע נאשם שברח מבית חולים לחולי נפש שבו היה נתון מתוקף צו אשפוז, בעבירת בריחה ממשמורת חוקית לפי סעיף 257(1).

לבסוף ביקשה המאשימה כי ככל שייקבע שהנאשם אינו "מואשם או מורשע בפשע" ועל כן לא מתקיימים יסודות סעיף 257(1) לחוק העונשין, הוא יורשע בעבירה לפי סעיף 257(2) לחוק העונשין, המחיל את עבירת הבריחה ממשמורת חוקית על "כל מקרה אחר".

5. ב"כ הנאשם השלים אף הוא טיעוניו בכתב וביקש לדחות את בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם, לכל הפחות בעבירה לפי סעיף 257(2) לחוק העונשין. לשיטתו, התיבה "בכל מקרה אחר" מתייחסת אך ורק לסוג העבירה שבשלה נתון הנאשם במשמורת חוקית, ואילו את הדרישה "מואשם או מורשע" יש לקרוא גם לתוך סעיף קטן (2) הגם שלא נכתבה בו מפורשות.

מצאתי להעיר, כי יש לקוות שעמדה זו הושמעה רק לצורך ההרמוניה המתודולוגית של טענות ההגנה. ואולם, במישור המעשי יש לומר, כי התנגדות לבקשתה החלופית של המאשימה להרשיע את הנאשם לפי סעיף 257(2) לחוק העונשין מעלה תמיהה, שכן העונש הקבוע לצידה של העבירה לפי סעיף 257(2) לחוק העונשין נמוך מן העונש הקבוע לצד העבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק, שההגנה אינה חולקת על התקיימות יסודותיה.

דין והכרעה

כללי

6. הכרעת בית המשפט נדרשת בשאלה האם עובדות כתב האישום שבהן הודה הנאשם מקיימים את יסודות עבירת הבריחה ממשמורת חוקית.

שני הצדדים אינם חולקים על כך שמעשיו של הנאשם מקיימים גם את יסודות עבירת הפרת הוראה חוקית. ודוק, העובדה כי עובדות כתב האישום יכולות לקיים גם את יסודותיה של עבירה אחרת, אין בה, כשלעצמה, כדי להצדיק את הרשעתו של הנאשם בעבירה האחרת, שכן בידי התביעה מצויה הפרוגטיבה של ניסוח כתב האישום ובחירת הוראת החיקוק שבה יואשם הנאשם.

7. סעיף 257 לחוק העונשין התשל"ז-1977 קובע כדלקמן:

"257. בריחה

הבורח ממשמורת חוקית שהוא נתון בה בשל עבירה פלילית, דינו -

(1) אם הוא מואשם או מורשע בפשע - מאסר שבע שנים;

(2) בכל מקרה אחר - מאסר שלוש שנים."

8. עבירה זו מצויה בסימן א' לפרק ט' לחוק העונשין, שכותרתו "שיבוש מהלכי משפט", ומיקומה הגיאומטרי לצד עבירות כמו עדות שקר, הטרדת עד וחיפוי, מלמדנו, כי הערכים המוגנים המרכזיים העומדים בבסיסה של נורמה אוסרת זו הם התנהלותם התקינה, ללא הפרעות, של הליכים שיפוטיים, הגנה על תוקפן של החלטות שיפוטיות והבטחת מימושן והוצאתן אל הפועל.

9. שתי שאלות עומדות בלב המחלוקת: האחת היא האם שהות במוסד פסיכיאטרי מכח צו אשפוז לפי סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש מהווה "משמורת חוקית" והשנייה - האם הנאשם הוא מי ש"מואשם או מורשע" בפשע.

הצדדים אינם חולקים על כך שאם בית חולים לחולי נפש הוא משמורת חוקית, העובדה כי הנאשם ברח בעת ששהה מחוץ לבית החולים אין בה, כשלעצמה, כדי להוציאו מגדר תחולת העבירה, וזאת בהתאם להלכות שנפסקו בע"פ 787/79 חיים מזרחי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.8.80) וד"נ 5/83 מדינת ישראל נ' סויסה (פ"ד לח(4) 701).

10. השאלות העומדות לדיון מתייחסות למעשה לתנאים המצטברים הנדרשים לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 1257(1) לחוק העונשין: ההיבט הפיזי המתייחס לטיבו של המתקן, וההיבט המשפטי, המתייחס למעמדו של המוחזק בו. ויש להדגיש כי מדובר בתנאים מצטברים. דהיינו, לא כל בריחה של מטופל מבית חולים פסיכיאטרי שבו הוא מאושפז, אפילו אם מכח הוראת אשפוז מקימה את יסודות העבירה, אלא שנדרש בנוסף כי מדובר יהיה במי שמואשם או מורשע בפשע.

האם בית חולים פסיכיאטרי מהווה "משמורת חוקית"?

11. הביטויים "משמורת" או "משמורת חוקית" לא זכו להגדרה מפורשת בחוק העונשין או בחקיקה פלילית קרובה.

על פי ההגדרה המילונית של המילה במילון ספיר, משמורת היא **"שמירה סמויה על מישהו, ומעקב אחריו"** ואין משמעותה מצומצמת לכליאתו או החזקתו בבית מעצר דווקא.

גם השימוש הנרחב שנעשה בביטוי זה בתחום דיני המשפחה, מלמדנו כי הביטוי "משמורת" אינו מיוחס רק להשמה בבית כלא או בבית מעצר, כשם שהביטוי האנגלי "custody" אינו מוגבל אך לאלה.

12. את התיבה "משמורת חוקית" יש לפרש על פי תכליתה בחוק העונשין: הטלת הגבלות על חירותו ועל חופש התנועה של אדם בשל מעשה פלילי או שהוא מואשם או הורשע בו, לצורך הגנה על הציבור מפניו. גם על פי פסיקת בית המשפט העליון יש לפרש את הביטוי בהרחבה. ראו למשל ע"פ 787/79 חיים מזרחי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.8.80):

"המשמורת החוקית, עם זאת, היא מצב משפטי של שליטת או הגבלת חופש התנועה של אדם כדין, ולא רק מצב עובדתי של השגחה עליו או פיקוח על תנועותיו."

13. בית חולים פסיכיאטרי בו נתון אדם מכח צו אשפוז לפי סעיף 15 לחוק טיפול בחולי נפש הוא בעל מאפיינים מובהקים של הגבלת חירות בשל מעורבותו בעבירה פלילית: לצורך כינונו של האשפוז נדרש צו שיפוטי, ניתן להורות על אשפוז כאמור רק לאחר הגשת כתב אישום בעבירה פלילית, ורק לאחר קביעה שיפוטית כי הנאשם ביצע עבירה פלילית; תקופת האשפוז אינה נתונה להחלטתו של המטופל והוא אינו רשאי לעזוב את בית החולים, לחופשות או בכלל, אלא על פי החלטת ועדה פסיכיאטרית, והיא אף קצובה לתקופה העומדת ביחס ישר לחומרת העבירה בשלה ניתן צו האשפוז.

מאפיינים אלה הופכים את בית החולים הפסיכיאטרי למתקן המהווה, למי ששוהים בו מכח צו לפי סעיף 15 לחוק טיפול בחולי נפש, "משמורת חוקית", הדומה במהותה ובמאפיינה לבית כלא או בית מעצר.

14. צודק ב"כ הנאשם בטענתו שלפיה הביטוי "**משמורת חוקית (לרבות מאסר או בית חולים)**" המופיע בנוסח הרשמי של טופס צו האשפוז שבתוספת לחוק לטיפול בחולי נפש, מתייחס למקום החזקתו של המטופל טרם מתן צו האשפוז, ואולם מתוך האמור בו ניתן ללמוד כי המחוקק התייחס גם אל בית חולים פסיכיאטרי כאל מתקן שיכול להיות "משמורת חוקית".

15. במסקנה זו תומכים גם סעיף 10 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001 והתוספת הרביעית לחוק, המתייחסים באופן מפורש אל אשפוז בבית חולים מכח צו לפי סעיף 15 לחוק טיפול בחולי נפש כאל "משמורת חוקית" כשהם מציבים את הביטוי "משמורת חוקית" לצד הביטוי "מאסר".

16. גם האמור בסעיף 258 לחוק העונשין אינו שולל את המסקנה כי בית חולים פסיכיאטרי הוא "משמורת חוקית"; סעיף זה הוא עבירת סיוע מיוחדת, שהמחוקק ראה לקבוע לצידה עונש זהה לעונש שנקבע למבצע העיקרי, ואף חמור ממנו (ככל שמדובר בעבירה שבוצעה בנסיבות של סעיף 257(2) לחוק העונשין), במקרים שבהם המשמורת החוקית היא מאסר או מעצר. אין בכך כדי לקבוע שבית חולים פסיכיאטרי אינו משמורת חוקית, אלא שמי שמסייע לנתון במשמורת זו לברוח, יואשם על פי דיני הסיוע הרגילים הקבועים בסעיף 32 לחוק העונשין.

17. הוראת סעיף 16(ג) לחוק טיפול בחולי נפש, הקובעת כי אשפוז של עצור לפי צו בית משפט, לצורך בדיקה או טיפול במחלתו מהווה "משמורת חוקית", אינה מהווה הסדר שלילי לעניין סעיף 15. הוראה זו, שנועדה להחיל על עצור את הוראות פקודת בתי הסוהר שתכליתן מניעת בריחה מבית החולים, מאפשרת להרחיב את תחולת הוראות סעיף 257 לחוק העונשין גם על חשוד, שטרם הואשם או הורשע. הרחבה והבהרה זו אינן נחוצות ביחס למי שכבר הועמד לדין, שאז הוראות סעיף 257 חלות עליו באופן מפורש.

18. סיכומם של דברים, אשפוז בבית חולים פסיכיאטרי מהווה "משמורת חוקית" כמשמעותה בסעיף 257 לחוק העונשין.

האם הנאשם שהיה נתון בצו אשפוז הוא מי ש"מואשם או מורשע" בפשע?

19. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, מצאתי כי הנאשם הוא, לכל הפחות, מי שמואשם בפשע, ובנסיבות הקונקרטיות של המקרה דנן, ניתן אף לקבוע שהוא מי שהורשע בפשע. להלן אפרט טעמי;

20. הנאשם הועמד לדין פלילי באשמת רצח שהיא עבירת פשע חמור. משפטו לא הסתיים אלא שההליכים בו הופסקו לפי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 וניתן לחדשם עם חזרתו של הנאשם לכשירות דיונית.

אכן, חוות הדעת הפסיכיאטרית שניתנה בעניינו של הנאשם התייחסה גם לאי כשירות מהותית וגם לאי כשירות דיונית. לכאורה יכול היה בית המשפט המחוזי לזכות את הנאשם גם בשל אי הכשירות המהותית, ואולם משעה שהוגש כתב האישום והמשפט הופסק ולא הסתיים בהרשעה או בזיכוי, הנאשם עודנו, לכל הפחות, "מואשם בפשע".

21. על אף האמור, אני סבורה כי בנסיבות המקרה דנן, יש להתייחס אל הנאשם לא רק כאל מי שהואשם אלא כאל מי שהורשע. ובמה דברים אמורים- הוראת סעיף 15(א) המאפשרת מתן צו אשפוז במקרה של הפסקת הליכים לפי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי, אינה מחייבת את ברור אשמתו של הנאשם, ולרוב מצב הדברים אף אינו מאפשר זאת. לצורך מתן צו אשפוז לפי סעיף זה, די בקביעה כי קיימות ראיות לכאורה לכך שביצע את העבירה המיוחסת לו (ראו סעיף 15(א1) לחוק).

ואולם, במקרה דנן, על פי עובדות כתב האישום, אין חולק כי צו האשפוז ניתן לפי סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש וכי בית המשפט המחוזי אף קבע כי הנאשם ביצע את העבירה שיוחסה לו. אל קביעה זו יש להתייחס כאל הרשעה.

22. משמעותה של הרשעה בפלילים היא קביעה של בית המשפט, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם ביצע את העבירה שיוחסה לו. בהיבט המהותי, קביעתו של בית המשפט המחוזי בעניינו של הנאשם עונה על דרישה זו.

כשם שהרשעה נדרשת כדי לגמול לנאשם בעונש על מעשה שעשה, להגן על הציבור מפניו ולנסות לשקמו, כך קביעת בית המשפט המחוזי ביחס לקיומה של תשתית ראייתית לביצוע העבירה נחוצה לצורך החלטה על אשפוזו של הנאשם- כדי להגן על הציבור מפניו, לטפל בו ולשקמו.

23. בשורה של חיקוקים נקבע כי יראו כהרשעה גם קביעה לפי סעיף 15 לחוק טיפול בחולי נפש, לצרכים שונים, שענינם התנהלותו התקינה של ההליך השיפוטי.

כך למשל סעיף 15 עצמו קובע בסעיף קטן (ו) כי לצורך ערעור דינו של צו לפי סעיף 15(ב) כדין הרשעה;

הגדרת "הורשע" בסעיף 2 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין מתייחס אל קביעה לפי סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש כאל הרשעה לצורך מתן צו פיקוח ומעקב על עבריין מין;

בהתאם לסעיף 2(3) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981, מידע על הפסקת הליכים מחמת מחלת נפש מופיעה במרשם הפלילי;

סעיף 502(ב1) לחוק העונשין, מתייחס מי שאינו אחראי למעשיו כאל מי מחמת אי שפיות כאל מי שהורשע, לצורך השבת נכסי מקרקעין שתפס במהלך ביצוע העבירה לנפגע העבירה.

24. הקביעה כי יש להתייחס אל הנאשם כאל מי שמואשם או מורשע בפשע עולה בקנה אחד גם עם תכלית הוראת סעיף 257(1) לחוק העונשין: מתוך הדברים מובן, כי אשפוזו של הנאשם נדרש הן לצורך טיפול בו, אך גם לצורך הגנה על הציבור מפני המסוכנות הרבה שנשקפה ממנו, ויש להתייחס אל אשפוזו במקרה של הפסקת הליכים כאל חלק מן ההליך הפלילי שנועד להבטיח את המשכו התקין של ההליך- טיפול בנאשם וחינוך ההליכים כאשר ישוב

להיות כשיר לעמוד לדין.

תכלית ההגנה על הציבור מפני הנאשם היא אחת התכליות המרכזיות שעמדה בבסיס השמתו בבית חולים פסיכיאטרי במסגרת צו אשפוז, והיא גם תכלית מרכזית של ההליך הפלילי. לפיכך, הפרשנות שלפיה לא ניתן לאכוף את צו האשפוז באמצעות הוראת החיקוק הקבועה בסעיף 257 לחוק העונשין, שנועדה להבטיח את התקיימותו התקינה של ההליך השיפוטי, היא בלתי סבירה ולא ניתן לקבלה.

25. בשולי הדברים אציין כי ניתן למצוא מספר לא מבוטל של מקרים שבהם הועמדו לדין והורשעו נאשמים שברחו מבתי חולים פסיכיאטריים שבהם היו נתונים מכח צו אשפוז לפי חוק טיפול בחולי נפש לאחר שההליכים בעניינם הופסקו. ראו למשל רע"פ 6349/17 **עמרם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 6.11.17), המקרה הנדון בבג"ץ 329/82 **בוז'ו נ' הפסיכיאטר מחוזי במחוז תל-אביב** (פ"ד לו(4) 437), ת"פ (ת"א) 40305/05 **מדינת ישראל נ' חלצקי** (פורסם בנבו 11.12.06) ופסק הדין בערעור עליו ע"פ 2962/07 **חלצקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 16.9.07) ות"פ (כ"ס) 2377/04 **מדינת ישראל נ' שביטה** (פורסם בנבו 15.2.05).

אמת, המשותף לרובם המכריע של פסקי דין אלה הוא כי הנאשמים בהם הודו בעבירות שיוחסו להם, או למצער- שלא היתה מחלוקת ממשית בשאלה האם בית חולים פסיכיאטרי שבו נתון הנאשם מכח סעיף 15 לחוק טיפול בחולי נפש הוא "משמורת חוקית". עם זאת, פסקי דין אלה אינם נטולי משקל לחלוטין, שכן שורה של שופטים מכל הערכאות שדנו בהם במסגרת הליכים שונים, בתיקי המעצר, בתיקים העיקריים, בערעורים ובמסגרת בג"ץ, לא העלו ולו הרהור של ספק בעובדה כי בריחה מאשפוז מכח צו אשפוז שניתן בהליך פלילי היא בריחה ממשמורת חוקית.

סיכום

26. מכל האמור לעיל עולה כי התקיימו יסודות העבירה לפי סעיף 257(1) לחוק העונשין.

27. בהערת אגב אעיר, כי ביחס לסעיף 257(2) מקובלת עלי עמדת הסנגור, שלפיה יש לקרוא את התיבה "מואשם או מורשע" לתוך חלופה זו, וכי הביטוי "בכל מקרה אחר" מתייחס לנסיבה "בפשע" בלבד. דהיינו הוראת סעיף 257(2) חלה בכל מקרה שבו הנאשם שברח ממשמורת חוקית מואשם או מורשע בעבירה שאינה פשע. קבלת עמדת המאשימה, שלפיה הוראת סעיף 257(2) חלה על כל מי שבורח ממשמורת חוקית גם אם אינו נאשם או מורשע בפלילים (למשל מי שמאושפז תחת הוראת אשפוז אזרחית), מהווה הרחבה גדולה מדי של האיסור הפלילי ואינה מקיימת את תכלית הנורמה האוסרת. ראו בעניין זה גם קדמי, **על הדין בפלילים** (תשס"ו-2006) חלק שלישי, 1615.

28. לנוכח האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' חשוון תשפ"א, 21 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים